

Ο Ταρικ Αλί για την επόμενη μέρα της Σκωτίας μετά το δημοψήφισμα

του Ταρικ Αλί (μετάφραση Barikat)

Οι Ενωτιστές κάθε απόχρωσης, από τους Orange Lodges (σ.τ.μ.:την προτεσταντική αδελφότητα της Μ.Βρετανίας) μέχρι τους Συντηρητικούς και τους Εργατικούς κάθε είδους, θα είναι χαρούμενοι από το αποτέλεσμα στη Σκωτία. Το Ηνωμένο Βασίλειο σώθηκε. Κέρδισαν με 400.000 ψήφους διαφορά. Όχι και μεγάλος θρίαμβος αλλά μια νίκη ωστόσο και μια ήττα για το κίνημα της ανεξαρτησίας.

Θα περιμένω τη λεπτομερή ανάλυση της ψήφου με βάση την ηλικία, το φύλο, την τάξη πριν σχολιάσω αυτές τις πτυχές αλλά η ιστορία δεν έχει τελειώσει. Η νίκη τους κατέστη δυνατή από το Σχέδιο Φόβος που χρειάστηκε μια επικοινωνιακή εκστρατεία τεράστιας έντασης που ακόμα και ο Γκέμπελς θα θαύμαζε. Θύμισε τις πρόσφατες επιθέσεις στη Νότια Αμερική (σ.τ.μ.: αναφέρεται προφανώς στην επικοινωνιακή προπαγάνδα απέναντι στον Μαδούρο στη Βενεζουέλα), αλλά εκεί κερδίσαμε παρότι το 99% των ΜΜΕ ήταν απέναντι.

Εδώ επίσης, τα ΜΜΕ είχαν την υποστήριξη μιας βίαιης καμπάνιας από την πλευρά των επιχειρήσεων – με επικεφαλής τους τραπεζίτες – και όλων των κυρίαρχων κομμάτων. Παρόλα αυτά η ψήφος υπέρ της ανεξαρτησίας ήταν στο 45% και η Γλασκώβη και το Νταντί ψήφισαν πλειοψηφικά υπέρ της ανεξαρτησίας. Πόσο κοντή μνήμη υπάρχει αυτές τις μέρες, όταν εξυψώνεται ο Γκόρντον Μπράουν σαν σωτήρας της Ένωσης. Τα πήγε καλά όταν έριξε τα κροκοδείλια δάκρυα για το Εθνικό Σύστημα Υγείας, το οποίο αυτός και ο Μπλερ είχαν ήδη ξεκινήσει να ιδιωτικοποιούν και να αποδυναμώνουν με αμφίβολες πρωτοβουλίες ιδιωτικής χρηματοδότησης. Ο νέος Γραμματέας Υγείας των Εργατικών, ο Άλαν Μίλμπερν τώρα δουλεύει για μια ιδιωτική φαρμακευτική, για μια εταιρία που βοήθησε όσο ήταν υπουργός της κυβέρνησης!

Τι θα συμβεί τώρα; Ο Κάμερον θα χρησιμοποιήσει αυτή τη νίκη για να παρουσιαστεί ως ο άνθρωπος που έσωσε την ένωση και θα μπορεί να το αιτιολογήσει. Το Σχέδιο Φόβος ξεκίνησε από το γραφείο του Πρωθυπουργού, με τον Νικ Κλεγκ και τον Εντ Μόριμπαντ να βοηθούν ως «παρανυφάκια». Ταυτόχρονα, ο Κάμερον θα προωθήσει (μαζί με μέτρα πλήρους δημοσιονομικής αυτονομίας) ένα νομοσχέδιο που δεν θα επιτρέπει στους Σκωτσέζους βουλευτές να ψηφίζουν σε θέματα που αφορούν την Αγγλία. Αυτό θα κρατήσει τους Συντηρητικούς ενωμένους, το UKIP θα είναι χαρούμενο και οι Εργατικοί θα βρεθούν προδωμένοι. Τέρμα ο αναλώσιμος εφεδρικός στρατός για τις ψηφοφορίες επί του προϋπολογισμού στη Βουλή!

Στη Σκωτία, θα υπάρξει μεγάλη ενδοσκόπηση στις τάξεις του Εθνικού Κόμματος. Πώς μπορεί να έχασαν σε ορισμένα από τα κάστρα τους; Δεν δούλεψαν αρκετά σκληρά; Πρέπει ο Σάλμοντ να αντικαταθεί από τη Στέρτζεν (σ.τ.μ.: αυτό ήδη συνεβη λίγη ώρα μετά το κείμενο του Αλί); Και ποιός ξέρει τι άλλο...

Στην αριστερά, η δραστήρια και αντισεχταριστική Ριζοσπαστική Καμπάνια για την Ανεξαρτησία, πάλεψε αρκετά. Θα ήταν σημαντικό να διατηρηθεί και να ενισχυθεί αυτό το ρεύμα εντός της σκωτζέζικης πολιτικής σκηνής για να υποστηρίξει την υπόθεση μιας πολύ διαφορετικής Σκωτίας και αυτό σημαίνει ότι το κίνημα πρέπει να μείνει ενωμένο. Η ριζοσπαστική πλευρά της Σκωτίας δεν θα εξαφανιστεί και το μοντέλο εδώ δεν πρέπει να είναι η επιστροφή στις δοκιμασμένες αποτυχίες της σοσιαλιστικής αριστεράς αλλά κάτι

πολύ πιο κοντά στους Podemos της Ισπανίας. Θα υπάρξει θλίψη και απογοήτευση και αυτό είναι απολύτως κατανοητό, αλλά δεν θα διαρκέσει για πολύ. Οι Βρετανικές πολιτικές θα συνεχίσουν να διαμορφώνεται προς το χειρότερο και όχι προς το καλύτερο.

Ο φόβος οδηγεί στην παθητικότητα και ακόμα κι αν στην περίπτωση των Ενωτιστών κατάφεραν να οδηγήσουν τους φοβισμένους στην κάλπη να ψηφίσουν, ίσως δεν θα είναι ποτέ ξανά σε θέση να το επαναλάβουν. Η ελπίδα οδηγεί στην ενεργοποίηση και αυτό είναι που αντιπροσωπεύσε η καμπάνια για την ανεξαρτησία. Την επόμενη φορά θα κερδίσουμε.

* Το κείμενο αναρτήθηκε στον προσωπικό λογαριασμό του Ταρικ Αλί στο Facebook